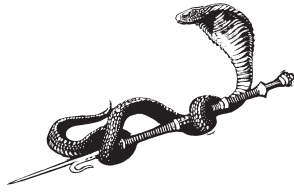

MAUGLÍHO BRATŘI

*Už padl čas noci, jež dravec má v moci,
a vylétají netopyři,
a stádo je v stáji, kde lidé je mají,
neb do temnot smečka už míří!
Nastává hodina, v níž hrůza počíná,
v níž se rveš drápem i lstí.
Slyš houkání sov! Tak všem dobrý lov,
kdo zákony džungle vždy ctí!*

NOČNÍ PÍSEŇ DŽUNGLE

Bylo sedm hodin a séónijské kopce se tetelily v horku večera, když se Otec Vlk probral z celodenního spánku, podrbl se, zazíval a jednu po druhé si protáhl tlapy, aby zahnal pocit ospalosti v konečcích prstů. Matka Vlčice ležela dál, šedivý čenich položený přes čtveřici nemotorných pisklavých vlčat, a do ústí jeskyně, kde všichni společně žili, svítil měsíc. „Vraú!“ zavrčel Otec Vlk, „je čas vydat se znovu na lov –“ a zrovna se chystal seběhnout ze svahu, když se přes práh promýkl drobný stín s chlupatým ocasem a zakňoural: „Ať ti štěstí ve všem přeje, Velký náčelníku vlků, a štěstěnou a silnými běloskvoucími zuby kéž jsou obdařeny i tvoje vznešené děti, aby nikdy nezapomněly na nebohé trpící hladem.“

Byl to šakal Tabakí, vylizovač misek. Indičí vlci Tabakím pohrdají, protože jen páchá lotroviny, vypráví povídačky a pojídá odpadky a kusy kůže ze smetišť u vesnice. Navíc se ho vlci bojí. Nikdo se totiž nedokáže rozzuřit tak rychle jako Tabakí, který pak snadno zapomene, že se vůbec kdy někoho bál, žene se lesem, a kdo se mu připlete do cesty, toho pokouše. Když malý Tabakí zuří, schová se i tygr. Zuřivost je totiž to nejostudnější, co může tvora v divočině posednout. My tomu říkáme vzteklina, ale zvířata ten stav nazývají devaní čili šílenství a prchají před ním.

„Tak se pojd' podívat dovnitř,“ napruženě opáčil Otec Vlk. „Ale k jídlu tady nic není.“

„Pro vlka ne,“ odtušil Tabakí, „ale chudák, jako jsem já, si velkolepě pochutná i na oschlé kosti. Může snad být šakalí národ Gídarů vybíravý?“

Zaběhl dovnitř jeskyně, vzadu vyšťoural srnčí kost s trochou masa a začal ji šťastně chroustat.

„Převeliké díky za tuhle pochoutku,“ prohlásil a olízl si rty. „Tvoje vznešené děti jsou překrásné! A mají tak veliké oči! A jsou tak mladičké! Hned mi mělo dojít, že děti králů jsou už od počátku dospělými muži.“

Tabakí dobře věděl, že chválit děti v jejich přítomnosti nosí smůlu – a potěšeně sledoval, jak nervózně se Matka Vlčice a Otec Vlk tváří.

Chvilu tiše seděl a užíval si té lécky, kterou nastražil. Pak tónem plným záští pronesl:

„Velký Šér Chán přesunul svůj revír. Nadcházející měsíc bude lovit tady mezi kopci – tak mi to sám řekl.“

Šér Chán byl tygr, který sídlil nedaleko řeky Vaingangy dvacet mil odtud.

„Na to nemá právo!“ rozzlobeně se ohradil Otec Vlk. „Podle zákona džungle nemá právo bez předchozího varování svévolně měnit revír. Vyplaší všechnu vysokou na deset mil odtud – a já teď musím lovit za dva.“

„Ne náhodou ho matka pojmenovala Langrá, Chromeč,“ tiše si povzdechla Matka Vlčice. „Od narození napadá na jednu nohu. Proto zabíjí jedině dobytek ze stád. Vesničané od Vaingangy jsou na něj rozzlobení a on chce přijít sem, aby rozzuřil i naše vesničany. Až už bude dávno pryč, prohledají kvůli němu celou džungli a my budeme muset utíkat i s dětmi, až tráva vzplane. Šér Chán opravdu zasluhuje naše upřímné díky!“

„Mám mu to poděkování vyřídit?“ zeptal se Tabakí.

„A ven!“ vyštěkl Otec Vlk. „Vypadni ven a lov si se svým pánem. Za tuhle noc už jsi napáchal škody až dost.“

„Však já už jdu,“ tiše odvětil Tabakí. „Šér Chán už je slyšet dole ve křoví. Nemusím se namáhat cokoli vyřizovat.“

Otec Vlk se zaposlouchal a v temném údolí, které sbíhalo k říčce, uslyšel chraplavý, hněvivý, vrčivý, zpěvavý nářek tygra, který nic nechtyl a je mu jedno, že se to dozví celá džungle.

„Ten pošetilec!“ zvolal Otec Vlk. „Začít noční výpravu tímhle sténáním! To si snad myslí, že tady jsou jeleni tlustí jak ti jeho býci od Vaingangy?“

„Pst! Tuto noc nečihá na býky ani na jeleny,“ přerušila ho Matka Vlčice. „Dnes čihá na člověka.“ Nářek se změnil v huhňavé předení, které se valilo ze všech stran. A právě tento zvuk děsí dřevorubce a cikány, kteří přespávají pod širým nebem, a často je přiměje, aby vběhli tygrovi přímo do chřtánu.

„Na člověka!“ zasmál se Otec Vlk a ukázal všechny svoje bělostné zuby. „Fchá! To není v tůních dost brouků a žab? Musí žrát člověka? A ještě k tomu v našem revíru!“

Zákon džungle, který nikdy nic nepřikazuje bezdůvodně, zakazuje zvířatům žrát člověka. Výjimkou je případ, kdy šelma vlastním příkladem ukazuje potomstvu, jak zabít, a i pak musí lovit mimo revír své smečky nebo kmene. Pravý důvod tkví v tom, že zabití člověka vede dříve či později k útoku bílých mužů na slonech a s puškami a stovek snědých mužů s gongy, petardami a loučemi. A pak trpí všichni obyvatelé džungle. Zvířata si to ale zdůvodňují tak, že člověk je nejslabší a nejbezbrannější tvor, a kdo se ho dotkne, prozrazuje nedostatek loveckého ducha. A podle pravdy dodávají, že žrouti lidí dostanou prašivinu a přijdou o všechny zuby.

Vrčení zesílilo a skončilo hrdelním rvaním „Ááárh!“, které provází skok na kořist.

Pak Šér Chán zavyl – způsobem, jakým tygři nevyjí.

„Minul,“ podotkla Matka Vlčice. „Co to bylo?“

Otec Vlk popoběhl pár kroků a slyšel, jak se Šér Chán motá ve křoví a přitom cosi zuřivě mumlá.

„Ten zatracený blázen skočil dřevorubcům přímo do ohně a popálil si tlapy,“ odfrkl Otec Vlk. „Je u něj Tabakí.“

„Něco se sem blíží,“ nastražila uši Matka Vlčice. „Připrav se.“

V křovisku to zašustilo, Otec Vlk zaklekl s běhy pod břichem a napjal síly ke skoku. A pak, kdybyste se dívali, uviděli byste tu nejkrásnější věc na světě: vlka, který se zarazil uprostřed skoku. Vyrázil ještě předtím, než viděl, na co útočí, a pak se pokusil zastavit. Výsledkem bylo, že vyletěl asi metr a půl přímo do vzduchu a dopadl skoro přesně tam, odkud vyskočil.

„To je člověk!“ vyštěkl. „Lidské mládě. Podívej!“

Přímo před ním se za nízko položenou větev drželo nahé snědé děťátko, které ještě skoro ani nedokázalo chodit. Snad ještě nikdy se k vlčímu doupěti za noci nepřiblížilo něco tak jemného a s doličky ve tvářích. Chlapec se Otcovi Vlkovi po díval do obličje a zasmál se.

„Tohle že je lidské mládě?“ dožadovala se Matka Vlčice. „Ještě nikdy jsem žádné neviděla. Přines je sem.“

Vlk je navyklý přenášet vlastní vlčata, a když je potřeba, dokáže vzít do tlamy i vajíčko, aniž by je rozbil. Přestože tedy čelisti Otce Vlka vzaly chlapce za kůži na zádech, hoch neutrpěl ani škrábnutí. Otec Vlk ho položil mezi vlčata.

„Je tak maličké! Tak nahé! A tak odvážné!“ zašeptala Matka Vlčice. Chlapec se prodíral mezi vlčaty, aby se mohl přitisknout k teplé srsti. „Ahí! Krmí se s ostatními. Tak tohle je tedy lidské mládě. Viděl kdy kdo vlka, který by se mohl chlu-bit, že má mezi dětmi lidské mládě?“

„Občas se mi podobné zvěsti donesly, ale nikdy se to nestalo v naší smečce ani za mého života,“ odpověděl Otec Vlk. „Nemá na sobě ani chlup a zabil bych ho jediným šlápnutím. Ale přitom na mě hledí a nebojí se.“

Měsícem ozářená jeskyně náhle potemněla, neboť vchod zaclonila Šér Chánova mohutná hlava a ramena. Za ním kvičel Tabakí: „Pane, pane, sem za-lezlo!“

„Šér Chánova návštěva je nám velkou ctí,“ pozdravil Otec Vlk, ale z očí mu plál hněv. „Co od nás Šér Chán potřebuje?“

„Svoji kořist. Schovalo se tady lidské mládě,“ odpověděl Šér Chán. „Jeho rodiče utekli pryč. Dej mi ho.“

Přesně jak říkal Otec Vlk, Šér Chán skočil na dřevorubecký oheň a bolest ve spálených tlapách ho doháněla k zuřivosti. Zároveň ale Otec Vlk věděl, že ústí jeskyně je pro tygra příliš úzké. Už teď byly Šér Chánovy přední nohy celé pokroucené, jak se chtěl vtěsnat dovnitř, stejně jako by byl pokroucený člověk, kdyby se snažil do doupěte proniknout hlavní puškou.

„Vlci jsou svobodný národ,“ opáčil Otec Vlk. „Rozkazy přijímají od vůdce smečky, ne od proužkovaných pobíječů krav. To lidské mládě patří nám – a můžeme ho zabít, když budeme chtít.“

„Jaké chtít a nechttít? Co je tohle za žvásty? Při tom býku, kterého jsem zabil, jak dlouho ještě budu muset trčet v téhle psí díře, než mi dáš, co mi náleží? Mluvím já, Šér Chán!“

Tygrův řev rozechvěl celou jeskyni. Matka Vlčice ze sebe setřásla mladé, vy-mrštila se a upřela oči jak dva zelenkavé měsíce ve tmě do planoucích zraků Šér Chána.

„A odpovídám ti já, Rákša. To lidské mládě je moje, Langrá! Je moje a patří mně! Nezemře. Bude žít, přidá se ke smečce, bude lovit spolu s ní, a nakonec – dávej pozor, ty lovcé nahých mláďat, žabožroute, rybolapko – nakonec uloví tebe! A teď odtud zmiz, ty popálenče, anebo při sambhárovi, kterého jsem zabila (protože já žádné vychrtlé krávy nejím), se ke své matce vrátíš jako větší mrzák, než když jsi přišel na svět! Zmiz!“

Otec Vlk jen užasle zíral. Skoro už zapomněl na ty doby, kdy si Matku Vlčici vydobyl v poctivém souboji s pěti dalšími vlky, na doby, kdy ještě běhala se smečkou a nesla uctivé jméno Rákša-Démon.

Otci Vlkovi by Šér Chán mohl odolávat, ale s Matkou Vlčicí se nemohl měřit. Věděl totiž, že má výhodu domácího terénu a že by bojovala na život a na smrt. Proto se z ústí jeskyně se zavřením stáhl, a když podstoupil, zakřičel:

„Na vlastním dvoře si šteká každý pes! Uvidíme, co na tenhle odchov lidských mláďat řekne smečka. To mládě patří mně a v mojí tlamě taky nakonec skončí, vy zloději s huňatou oháňkou!“

Matka Vlčice zadýchaně ulehla mezi mladé a Otec Vlk ji vážně oslovil:

„V tomhle má Šér Chán pravdu. Smečka to mládě musí vidět. Chceš si ho i přesto nechat, Matko?“

„Nechat?“ vydechla užasle. „Přišel nahý a sám, ve tmě a hladový – a přece se nebál! Jen se podívej, už odstrčil jedno moje děťátko stranou. A tenhleten chromý řezník by ho zabil a pak utekl k Vainganze, zatímco pomstychtiví vesničané by prohledali všechna naše doupata! Jestli si ho chci nechat? Samozřejmě že ano. Lež klidně, žabáčku. Ach Mauglí – budu ti říkal Mauglí, Žabák – jednou přijde čas, kdy se vydáš po stopě Šér Chána, abys ho ulovil, tak jako chtěl on ulovit tebe!“

„Ale co na to řekne smečka?“ váhal Otec Vlk.

Zákon džungle jasně stanovuje, že když vlk založí rodinu, smí se stáhnout ze smečky, ke které patří. Jakmile ale jeho děti povyrostou tak, že dokážou stát na vlastních nohách, musí je přivést zpátky před radu smečky, která se obvykle koná jednou za měsíc, vždy za úplňku, a představit je, aby je ostatní vlci poznali. Po této prohlídce si mohou vlčata běhat, kde se jim zachce, a dokud nezabijí prvního jelena, je pro každého dospělého vlka smečky neomluvitelným zločinem, kdyby jim ublížil. Když se vraha podaří najít, trestá se čin smrtí, a když se na chvíli zamyslíte, pochopíte, že to tak musí být.

Otec Vlk čekal, až se jeho vlčata naučí trochu běhat, a pak je onu noc, kdy se měla celá smečka sejít v radě, vzal i s Mauglím a s Matkou Vlčicí na Poradní skálu, návrší pokryté kameny a balvany, kde se mohla ukrýt dobrá stovka vlků. Akéla, velký šedivý vlk Samotář, který silou a chytrostí převyšoval celou smečku, ležel natažený na skále a pod ním sedělo nejméně čtyřicet vlků všech barev a velikostí, od veteránů šedivých jak jezevec, kteří dokázali jelena skolit sami, až po tříleté mladíky s černou srstí, kteří si o sobě mysleli totéž. Samotář je vedl už rok. Dvakrát v mládí padl do pastí a jednou skončil zmlácený tak, že ho trapiči měli za mrtvého. Dobře tedy věděl, jak si lidé počínají.

Na skále se příliš nemluvalo. Vlčata se přes sebe převalovala uprostřed kruhu, kde seděli jejich rodiče, a sem tam některý starší vlk mlčky popošel k mláděti, pozorně se na ně zadíval a zase se neslyšně vrátil na místo. Občas některá matka popostrčila svoje mládě do plného měsíčního světla, aby je ostatní náhodou nepřehlédli. Akéla na skále občas zvolal: „Znáte zákon! Znáte zákon! Vlci, buďte bdělí a dobře se dívejte!“ A ustrašené matky mu odpovídaly voláním: „Dívejte se, vlci, jen se dívejte!“ Nakonec – a Matce Vlčici se v tu chvíli zježily chlupy na krku – postrčil Otec Vlk doprostřed „Žabáka Mauglího“, jak mu říkali. Seděl tam, smál se a hrál si s kamínky, které se v měsíčním světle třpytily. Akéla ani nezdvihl hlavu z tlap, jen pokračoval v monotónním volání: „Buďte bdělí!“ Zpoza skal se ozvalo tlumené řvaní. To se Šér Chán doža-

doval: „To mládě je moje, dejte mi ho. Co si počne svobodný vlčí národ s lidským mládětem?“

Akéla ani nezbystrčil uši, jen pronesl: „Vlci, buďte bdělí! Co je svobodnému vlčímu národu po rozkazech, na kterých se neunesl sám? Buďte bdělí!“

Zaznělo sborové mručení a jeden mladý, čtyřletý vlk Akélovi vrátil Šér Chánovu otázku: „Co si může vlčí svobodný národ počít s lidským mládětem?“

Zákonem džungle je stanoveno, že propukne-li spor, zda má některé mládě právo na přijetí do smečky, musí se ho zastat alespoň dva členové smečky mimo jeho rodiče.

„Kdo se chce zastat tohoto mláděte?“ zeptal se Akéla. „Kdo ze svobodného národa promluví?“

Všichni mlčeli a Matka Vlčice se připravovala na zápas, o němž věděla, že pokud nastane, bude její poslední.

Vtom se na zadních vztyčil jediný cizí tvor, jenž má právo zúčastnit se rady smečky – Balú, ospalý hnědý medvěd, který mladé vlky učí zákonu džungle, starý Balú, který si může jít, kam chce, protože jí pouze ořechy, kořínky a med –, a zamručel:

„To mládě, tohle lidské mládě?“ spustil. „Já hájím to mládě. Lidské mládě nikomu neuškodí. Neumím řečnit, ale mluvím pravdu. Nechte ho běhat se smečkou a přijměte ho mezi ostatní. Sám ho budu učit.“

„Je potřeba ještě jeden hlas,“ navázal Akéla. „Promluvil Balú, který učí naše vlčata. Kdo promluví kromě něho?“

Doprostřed vskočil černý stín. Byl to Baghíra, černý panter, lesklý jako tuš, ale se skvrnami na srsti, které se ukazovaly jen v určitém světle jako vzory v moarovém hedvábí. Baghíru každý znal a nikdo mu nechtěl zkrřížit cestu: byl chytrý jako Tabakí, odvážný jak divoký buvol a bezohledný jak poraněný slon. Ale mluvil hlasem jemným, jako když ze stromu odkapává divoký med, a srst měl hladkou jak chmýří.

„Ó Akélo a svobodný národe vlků,“ vrněl, „nemám právo mluvit na vašem shromáždění. Zákon džungle ale říká toto: když kolem nového vlčete vyvstanou pochybnosti, ale není jednoznačné, že kvůli nim musí zemřít, lze život mláděte za jistou cenu vykoupit. A zákon neuvádí, kdo tu cenu smí zaplatit. Mám pravdu?“

„Ano, přesně tak to je!“ odpovídali mladí vlci, kteří mají neustále hlad. „Naslouchejte Baghírovi. Mládě lze za jistou cenu vykoupit. Tak praví zákon.“

„Vím, že tu nemám právo mluvit, a tak vás žádám o svolení.“

„Mluv,“ zvolalo dvacet hlasů.

„Zabít mládě, holátko, je hanebné. Navíc si ho užijete víc, až vyroste. Balú se ho zastal. Já k Balúově přimluvě navíc dávám býka, a tučného, čerstvě zabi-

tého necelou pŭlmíli odtud, když lidské mládě přijmete, jak praví zákon. Je to pro vás obtíž?“

Změť hlasů mu odpovídala: „Ale jaká obtíž? Stejně zemře, až se spustí zimní déšť. Vyschne na slunci. Jak by nás mohla obtěžovat nahatá žába? Ať si klidně běhá se smečkou. Kde je ten býk, Baghíro? Vezměme to pískle mezi sebe.“ A pak zazněl Akélův hrdelní štěkot: „Buďte bdělí, vlci! Buďte bdělí!“

Mauglí si dál hrál s kamínky a ani si nevšiml, když k němu vlci přistoupili a jeden po druhém si ho prohlédli. Nakonec všichni společně seběhli z kopce za mrtvým býkem; zůstal jen Akéla, Baghíra, Balú a Mauglího vlčí pěstouni. Šér Chánův řev dál zněl nocí, neboť tygr zuřil, že mu Mauglího nedali.

„Jen si řvi,“ zabručel Baghíra pod fousy. „Já člověka znám. Přijde čas, kdy tě tohle holátko donutí řvát jinou písničku.“